

РЕШЕНИЕ

№ 6204

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Наталия П. Лаловска
 Яна Борисова

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20221100511450 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца В. В. П. срещу решение № 9192/12.08.2022г. постановено по гр.д. № 34447/2021г. по описа на СРС, 164-и състав, с което е отхвърлен предявеният срещу ответника ЧСИ Н. П., с рег № 847 в КЧСИ, с район на действие – СГС, иск с правно основание чл. 441 ГПК, вр. чл. 45 ЗЗД за сумата 5 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се във влошено здравословно състояние, стрес, неспокоен сън, световъртеж, ускорено сърцебиене, влошено аритмично сърдечно усложнение, повишаване нивата на кръвната захар, при наличие на вече установен диабет, тип 2, липса на средства за издръжка и прибягване до търсене на частни заеми от познати, в резултат на незаконосъобразни действия по изпълнението, извършени от ЧСИ Н. П. по и.д. № 20208470400047, с взыскател Софийски районен съд, изразяващи се в налагане на запор върху банкова сметка на В. В. П. по време на мораториума, установен със ЗМДВИПОРНС от 13.03.2020г. за периода от 10.03.2020г. до 14.05.2020г. и два месеца след отмяната му.

Жалбоподателят намира, че атакуваното съдебно решение било неправилно. Неправилно СРС възприел тезата на ответника, че запорът върху пенсията на ищеца не бил наложен по време на извънредното положение, а повече от два месеца след отпадането му, че ищецът не се бил позовал на несеквестрируемостта на сумите, че не се

установявало влошаване на здравето на ищеца и причинна връзка с действия на ЧСИ. Здравословното състояние на ищеца било влошено повече от това му през 2015г., установено от решението на ТЕЛК. Намира, че извънредното положение отпаднало едва в края на м.октомври 2020г., предвид на което действията на ЧСИ Н. П. към 15.07.2020г., 24.07.2020г., 03.09.2020г., 15.09.2020г. и 23.09.2020г. били неправомерни. Неправилно СРС приел за недоказани твърденията на ищеца за влошено здравословно състояние без да съобрази, че спазвайки наложеното от държавната власт извънредно положение ищецът се самоизолирал, а в телефонните разговори с личния си лекар последният го съветвал да не се явява при него и да не посещава лаборатории, за да не се зарази с КОВИД-19. Намира, че от решението на ТЕЛК от 2015г. вредите върху здравето му били установени. Ищецът търпял вреди и от налагането на заповед от ЧСИ Н. П. върху банкова сметка, каквато ищецът не притежавал. По заявените съображения моли за отмяна на постановеното решение и уважаване на иска.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна ЧСИ Н. П. депозира писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. С доклада на делото СРС разпределил доказателствената тежест, но ищецът не ангажирал доказателства, предвид на което възраженията му в жалбата били неоснователни. Не били установени елементите от фактическия състав на вземането на ищеца – не се установявало процесуално незаконосъобразно поведение на ЧСИ по изпълнителното дело, а твърденията на ищеца за продължителността на „мораториума“ били опровергани от нормативната уредба, регламентираща ограниченията, въведени през обявеното извънредно положение. Действията на ЧСИ по изпълнителното дело били законосъобразни. Излага съображения в тази връзка. Моли въззивния съд да остави въззивната жалба без уважение и да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира разноси за производството пред СГС.

Третото лице-помагач на страната на ответника ДЗИ „Общо застраховане“ ЕАД не депозира становище по жалбата.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Постановеното първоинстанционно решение е правилно на въведените с въззивната жалба основания по следните мотиви:

Съдът е сезиран с искове с правна квалификация чл. 441, ал. 1 ГПК, вр. чл. 45 ЗЗД за ангажиране на професионалната имуществена отговорност на ЧСИ за причинени от ЧСИ неимуществени вреди от непозволено увреждане на длъжника, доколкото се твърдят неправомерни действия – незаконосъобразно наложен заповед по

време на мораториума, действал през времетраенето на извънредното положение в страната и отказ на ЧСИ да вдигне наложения заповест, от което ищецът търпял неимуществени вреди.

По предявения иск в доказателствена тежест на ищеца е да установи по делото деяние (действие или бездействие) на ответника - ЧСИ при, по повод или във връзка с упражняването на неговите властнически правомощия при осъществяване на принудителното изпълнително производство; противоправност на деянието - несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение; вреда - неблагоприятно засягане на неимуществената сфера на увредения ищец; причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите неимуществени вреди и вина на делинквента, която се презумира – чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Извънредното положение в Република България бе обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020г. с първоначален срок един месец до 13.04.2020г. Впоследствие с решение на Народното събрание от 03.04.2020г. срокът на извънредното положение бе удължен с още един месец до 13.05.2020г. След изтичането на този срок извънредното положение повече не бе удължавано като с решение на Министерски съвет № 325/14.05.2020г. бе обявена извънредна епидемична обстановка на територията на Република България.

Със закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на народното събрание от 13 март 2020г., и за преодоляване на последиците (Загл. доп. – ДВ, бр. 44 от 2020г., в сила от 14.05.2020г.), законодателят уреди мерките и действията по време на извънредното положение на територията на Република България и за преодоляване на последиците след отмяната на извънредното положение. Нормата на чл. 5, ал. 2, изр. 1 от закона предвиди, че по време на извънредното положение и два месеца след неговата отмяна не се налагат заповести на банкови сметки на физически лица и на лечебни заведения, заповести върху трудови възнаграждения и пенсии, обезпечителни мерки върху медицинска апаратура и оборудване, както и извършването на описи на движими вещи и недвижими имоти, собственост на физически лица, освен за задължения за издръжка, за вреди от непозволено увреждане и за вземания за трудови възнаграждения. От изложеното следва, че забраната за налагане на заповести върху банкови сметки на физически лица действала за периода от два месеца след отмяната на извънредното положение в страната на 13.05.2020г., т.е. до 13.07.2021г. След последната дата не е налице законова забрана за налагане на заповести на физически лица по време на действието на извънредната епидемична обстановка.

Страните по делото не са формирали спор и от доказателствата по делото се установява, че в полза на вискателя Софийски районен съд срещу ищеца В. В. П. бил издаден изпълнителен лист от 26.02.2020г., по НОХД № 516/2016г. по описа на СРС,

21-и състав, вр. решение № 113/23.01.2018г. по ВНОХД № 1918/2017г. по описа на СГС, НО, 1 въззивен състав, за сумите 1 000 лева – глоба, 80 лева – разноси и 5 лева – за служебно издаване на изпълнителния лист.

Установява се от представеното по делото възлагателно писмо, протокол за предаване на книжа на ЧСИ за събиране на вземания на СРС от 12.03.2020г., че за принудителното събиране на сумите, на 12.03.2020г. било образувано и.д. № 20208470400047 по описа на ЧСИ Н. П., с рег. № 847 в регистъра на КЧСИ, с район на действие – СГС.

По делото са представени писмени доказателства, които не са оспорени от ищеца - покана за доброволно изпълнение изх. № 1183/13.03.2020г. с адресат В. В. П. – длъжник по изпълнително дело № 20208470400047, в която е посочено, че задължението му по делото към същата дата възлиза в размер на сумата 1 297.16 лева, от които 1 085 лева – неолихвяема сума, 84 лева – разноси по изпълнителното дело и 128.16 лева – такси по ТТР по ЗЧСИ и запорно съобщение изх. № 1184/13.03.2020г., с адресат „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД, за налагане на запор на всички вземания на длъжника П. от банката до размера на сумата 1 297.16 лева.

По делото са представени още и неоспорени от ищеца и други покани за доброволно изпълнение, а именно ПДИ с изх. № 2849/05.08.2020г. за дълга към 05.08.2020г., ПДИ с изх. № 3257/03.09.2020г. за дълга към 03.09.2020г. и ПДИ с изх. № 3483/23.09.2020г. за дълга към 23.09.2020г., предвид на което неоснователни са твърденията на ищеца В. П., че преди връчването на ПДИ от 23.09.2020г., извършено му в кантората на ЧСИ, покана за доброволно изпълнение не била съставена.

Видно от изявлението на банката, обективизирано в представеното от ищеца по делото писмо с изх. № 6587/02.02.2021г., запорното съобщение с изх. № 1184/13.03.2020г. било **получено в банката на 24.07.2020г.** Същото, в съответствие с нормата на чл. 507 ГПК, било изпратено едновременно с изпращането на ПДИ до длъжника с изх. № 1183/13.03.2020г., след отпадането на забраната за налагане на запори върху банкови сметки на физически лица, действала до 13.07.2020г.

Изпратената до ищеца П. пощенска пратка, съдържаща ПДИ с изх. № 1183/13.03.2020г. се върнала на 04.08.2020г. с отбелязване, че пратката не била потърсена от получателя (разписка на л. 34 от преписката на СРС). Със същото такова отбелязване на 11.08.2020г. се върнала и ПДИ с изх. № 2849/05.08.2020г. Уведомление за връчване на поканата за доброволно изпълнение с изх. № 3257/03.09.2020г., било залепено по реда на чл. 47 ГПК на адреса на длъжника П. на 15.09.2020г., като преди изтичането на двуседмичния срок по ал. 2 на същия текст ищецът се явил в кантората на ЧСИ, където служител му връчил ПДИ изх. № 3483/23.09.2023г., съдържаща данните за размера на дълга към 23.09.2020г.

Предвид изричните разпоредби на чл. 450, ал. 3 и чл. 507 ГПК запорът на

вземанията на длъжника се счита наложен с получаване на заповното съобщение от третото задължено лице, като законът не свързва това действие със съществуването на вземането (в този смисъл са мотивите по т. 5 от Тълкувателно решение № 3/10.07.2017г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ВКС, ОСГТК). В случай, че по сметките на длъжника няма наличност заповът може да бъде реализиран и вземането на вискателя може да бъде удовлетворено само след последващи постъпления на суми по тези сметки.

В случая третото задължено лице „Райфайзенбанк(България)“ ЕАД, получило заповното съобщение на 24.07.2020г., на която дата заповът бил наложен (чл. 450, ал. 3 ГПК). Следователно ЧСИ П. наложил запов на банковата сметка на ищеца след отпадането на забраната, установена с нормата на чл. 5, ал. 2, изр. 1 от закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на народното събрание от 13 март 2020г., и за преодоляване на последиците (Загл. доп. – ДВ, бр. 44 от 2020г., в сила от 14.05.2020г.), като възраженията на ищеца в противен смисъл са напълно неоснователни.

След получаване на заповното съобщение, в съответствие със задълженията си по чл. 508 ГПК на 27.07.2020г. банката изпратила съобщение до съдебния изпълнител, входирано с рег. № 01459/03.08.2020г., с което го уведомила, че признава вземането, че за същото вземане няма претенции на други лица, но по сметката няма наличност.

Когато заповното съобщение е изпратено до банка, в която длъжникът има банкова сметка наложеният запов има действие както по отношение на наличните суми, така и по отношение на бъдещите постъпления по сметката и заповът се счита наложен от получаване на заповното съобщение.

От представеното по делото и неоспорено преводно нареждане от 01.10.2020г. се установява, че едва на 01.10.2020г. банката извършила служебен превод по сметката на ЧСИ П. на сума в размер 46.84 лева, а в същия ден длъжникът възразил писмено по изпълнителното дело и поискал вдигане на наложения запов. С постановление от 02.10.2020г. ЧСИ отказал да вдигне заповра, като изложил мотиви, че срокът на забраната за налагане на запови поради извънредното положение изтекъл, считано от 14.07.2020г.

Твърдяната несеквестрируемост на удържаните на ищеца средства не се установява от доказателствата по делото. Видно от съдържанието на заповното съобщение ЧСИ изрично указал на третото задължено лице-банка, че заповът не следва да се изпълнява по отношение на несеквестрируемата част от доходите по чл. 446 ГПК, ако са постъпили по банкова сметка, но не по-рано от един месец преди налагането на заповра. В съответствие с разпоредбата на чл. 446а ГПК указал още, че заповното съобщение не поражда действие по отношение на помощите и обезщетенията по чл. 446а, ал. 1 ГПК изцяло, както и спрямо пенсията до размера на

минималната работна заплата, освен за задължения за издръжка, както и че запорът не следва да се изпълнява по отношение на обезщетения, детски добавки и всякакъв вид други несеквестрируеми средства от социален характер, както и тези по чл. 520, ал. 1 ГПК. Видно от изявлението на банката в отговора до ищеца от 02.02.2021г., законоустановените от нормата на чл. 446а ГПК изисквания, указани от ЧСИ със запорното съобщение, надлежно били спазени от банката, тъй като удържаната на ищеца сума 46.84 лева била част от постъпилата пенсия за м.септември 2020г., над размера на минималната работна заплата за страната.

Релевираните за първи път с въззивната жалба възражения, че ищецът П. търпял вреди и от налагането на запор от ЧСИ Н. П. върху банкова сметка, каквато въззивникът не притежавал, като преклудирани, не се обсъждат от съда.

По изложените мотиви по делото не се установява противоправно деяние на ЧСИ Н. П. при упражняване на властническите му правомощия по изпълнителното дело. Предвид липсата на елемент от фактическия състав на предявения иск по чл. 441, ал. 1 ГПК, вр. чл. 45 ЗЗД същият се явява неоснователен и правилно е отхвърлен от СРС.

По горните мотиви настоящата въззивна инстанция намира обжалваното решение за правилно по въведените с жалбата доводи, поради което същото следва да бъде потвърдено на основание чл. 272 ГПК, като на основание посочената норма препраща към изложените от СРС мотиви.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски пред въззивния съд има ответникът ЧСИ Н. П.. Същият претендира и доказва сторени такива в размер на сумата 300 лева – заплатено адвокатско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника следва да бъде присъдена сумата 300 лева – разноски по делото, сторени пред СГС.

Воден от горните мотиви, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 9192/12.08.2022г. постановено по гр.д. № 34447/2021г. по описа на СРС, 164-и състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, В. В. П., ЕГН *****, да заплати на ЧСИ Н. К. П., с рег № 847 в КЧСИ, с район на действие – СГС, сумата **300 лева** – разноски по делото, сторени пред СГС.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____